

Eliza szorosan háton úszott, kezei fülét súrolták. Mint az igazi, mellkasát domborította.
Kezdett fáradni, mozgása szétesett, vizet nyelt. Keze a durva, érdes csempének csapódott.
Benne homorú-szomorú eső esett. Figyelte-e rám, mikor elhagyott?
Elnyalt mosolya undort keltett. Szakított, mosolyogva.
Azt gondolta, a víz majd megnyugtatja, de inkább lehúzta.
Arcában kétségbeesés feküdt.
Úgy hagyta ott, hogy egy pici reményt sem hagyott.
Mintha a végérvényest nem tudna elviselni. Sírt a vízben.
Olyan hiteltelen magyarázat nélkül szakítani. Csak!

Mi mindnyájunk mást akarunk, fiatal életünket hátra hagyva az indulatosság ernyőjével
takarjuk állhatatlanságunkat.

Őszinte mosolyok híján, kétség-barázdákban lépdelünk.
Barázdát váltani képtelen, determinált, egyre mélyedő sáv osztályrészünk.
.Megfordult a vízben s utána fordult múltjának. Belül sikított; tiport s kiszolgáltatott volt.

Az idegen férfi figyelte a lányt, vajon milyen lehet az ágyban?

Sudár, 176 centis nő volt, hosszú combok, gesztenye barna haj.
A szaunában közel ült a kályhához, szinte azonnal izzadni kezdett.
:Bájos ez lány, csak velőtrázóan szomorú. Elváltak tekintetük, meg sem született
kapcsolatukban.